

Albertsen: Det er angaaende det under Nr. 46 opførte Andragende, at jeg skal tillade mig at ytre et Par Ord. Det gaar ud paa, at et Sogneforstanderskab søger om at erholde udbetalt et Erstatningsbeløb, stort 65 Rd. 72 Sk., for præstereede Høgtjørseleer under Krigen. At det ikke har faaet dette lille Beløb, hidrører fra et urigtigt Tale, idet Vedkommende, der have opgjort Høgtjørselelisten, nemlig Sognefogden og Herredsfogden, have tillagt Sognet 219 Tdr. Hartkorn, medens det kun har 119 Tdr. Der er altsaa skeet et Fradrag af 100 Tdr. Hartkorn meer, end Sognet har, og dette vilde derfor have faaet det nævnte Beløb, hvis denne Feil i Høgtjørselelisten ikke havde fundet Sted. Sogneforstanderskabet havde jo Intet med Høgtjørselelisten at bestille og var saaledes udenfor Sagen, men det er alligevel meget uheldigt stillet, idet det mangler det Beløb, som det burde have. Jeg skal derfor tillade mig at bebude et Endringsforslag i denne Retning til 2den Behandling.

Morsf: I Anledning af hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Abler) bemærkede, skal jeg gjøre opmærksom paa, at netop naar Rigsdagen ved en Lov har bestemt, at visse Krav ikke kunne gjøres til Gjenstand for Domstolenes Paaskjendelse og altsaa har affaaet Vedkommende fra at faae Loven opfyldt igjennem den egentlige regelmæssige Wei, saa synes dette mig ligesom at indeholde en forøget Tilskyndelse til den Fremgangsmaade, hvorom her er Tale, nemlig, at Rigsdagen saa henstiller til Finansministeren at undersøge, om virkelig enkelte Uregelmæssigheder, som Domstolene ellers vilde have givet Vedkommende Medhold i, have fundet Sted. Dersom Vedkommende havde den samme Ret ligeoverfor denne Lov, som ligeoverfor andre Love, at kunne gaar til Domstolene, saa vilde jeg sige, at der her var mindre Grund til at komme med et Andragende til Finansministeren, thi saa kunde der kun være Tale om saadanne Andragender, for hvilke blot og bart Billighedshensyn talte, men her kan der være og er ganske vist Andragender, og til dem regner jeg blandt Andet det, jeg selv taler for, med Hensyn til hvilke der i Grunden er en

saadan ligesom Det tilstede, at Domstolene, naar Spørgsmaalet var kommet for dem, vilde have godkjendt Sagen; det vil sige, det er min Anskuelse af Sagen, og min Mening er jo, at den høiagtede Finansminister vil kunne undersøge, om Kravet er saa stærkt; men naar det er Tilfældet, saa siger jeg, at der er mere Grund til at vælge en saadan Fremgangsmaade ligeoverfor en Lov, med Hensyn til hvilken Andgangen til Domstolene er affaaet, end ligeoverfor for en Lov, med hvilken det ikke er Tilfældet.

Abler: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden. Det ærede Medlem har Ordet.

Abler: Jeg vil blot ligeoverfor den Anskuelse, det ærede Medlem nu fremsatte, bemærke, at det ganske sikkert lyder meget rigtigt, at der, hvor man ikke har Recurs til Domstolene, maa man saameget snarere have Recurs til Statsmagten igjennem Finansministeren, men jeg forstaaer den Lov, jeg talte om, saaledes, at den netop har villet, at denne Sag skulde betragtes som endelig afgjort ved den Domstol, den selv har indsat; og ligesom det ærede Medlem naturligtviis finder, at det Andragende, han har indleveret, fortjener anbefaling — derom er jeg overbevist, thi ellers vilde han ikke have anbefalet det — saaledes vil det gaar med ethvert Andragende, men vi vilde ikke deraf — det er det, jeg fastholder, — kunne komme til det rette Stjøn, uden ved en grundig Undersøgelse paa selve Stedet. Vi kunde maaskee altsaa komme til, for de Andragender, vi fik ind, at maatte indsætte nye Erstatningscommissioner, der igjen skulde reise rundt og atter kunde give Anledning til den samme Utilfredshed, og vi vilde faae en saadan Række af Andragender, der bestandig maatte undersøges paa en saadan Maade, hvad jeg ikke tror er tilraadeligt for Thinget at gaar ind paa.

Gad: Jeg har begjært Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Tilringer, der fremkom fra det ærede Medlem fra